

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Α' ΛΥΚΕΙΟΥ- ΣΥΜΦΥΡΣΗ ΣΤΙΧΩΝ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Διδάσκουσα: Μαρία Κωττούλα

ΣΥΜΦΥΡΣΗ ΣΤΙΧΩΝ: η άτακτη ανάμειξη λογοτεχνικών φράσεων/ στίχων στοιχείων με σκοπό ένα νέο ποιητικό/αφηγηματικό αποτέλεσμα.

Σχεδιασμός

Μέθοδος:

Δημιουργία ομάδων εργασίας

- Ανάγνωση ποιημάτων
- Καταγραφή του θέματος και της 'ατμόσφαιρας' κάθε ποιήματος
- Μελέτη σημειώσεων και επιλογή ενός θέματος με το αντίστοιχο συναισθηματικό κλίμα
- Σχεδιασμός μιας αφήγησης (με συνειρμό, μύθο)
- Επιλογή κατάλληλων στίχων από τα κείμενα
- Τοποθέτηση σε σελίδα με όρους αφήγησης
- Προσθήκη στίχων -ως σύνδεση στους υπάρχοντες-
- Ανάγνωση νέου ποιήματος και διορθώσεις
- Παρουσίαση του ποιήματος που προκύπτει από τη σύμφυση
- Πολυτροπικότητα (σχεδίαση/ζωγραφική) με οπτικά σημεία που 'αγγίζουν' το κείμενο θεματικά ή ως συναίσθημα
- Προσέγγιση νέων δημιουργιών με κειμενικούς δείκτες, περιεχόμενο/συναισθήματα
- Διάλογος με τους 'συγγραφείς' των νέων ποιημάτων και διεύρυνση της λογοτεχνικής ανάγνωσης σε προσωπικούς άξονες

ΓΙΑ ΤΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

είναι ο λόγος του ανθρώπου που βιώνει γεγονότα, που νιώθει συναισθήματα. είναι ο καημός του ανθρώπου, όπως κι αν διατυπώνεται και οι σιωπές του που άλλοτε εσωτερικεύουν κι άλλοτε αποκαλύπτουν την ανθρώπινη ευαισθησία σε κάθε εποχή και περίσταση.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μοτίβα και Θέματα
Ο έρωτας - η σιωπή (Ν.Γ.Α' ΛΥΚΕΙΟΥ)

Μπορεί η σιωπή να είναι απάντηση;

1°. (αναλυτική προσέγγιση)

ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ ταχυδρόμος,
σέρνοντας στὰ βήματά του τὴν
ἐλπίδα μου
μοῦ ἔφερε καὶ σήμερα ἓνα φάκελο
μὲ τὴ σιωπὴ σου.
Τὸ ὄνομά μου γραμμένο ἀπ' ἔξω μὲ
λήθη.
Ἡ διεύθυνσή μου ἓνας ἀνύπαρκτος
δρόμος.
Ὅμως ὁ ταχυδρόμος
τὸν βρῆκε ἀποσυρμένο στὴ μορφὴ
μου,
κοιτώντας τὰ παράθυρα ποὺ
ἔσκυβαν μαζί μου,
διαβάζοντας τὰ χέρια μου
ποὺ ἔπλαθαν κιόλας μιὰ ἀπάντηση.
Θὰ τὸν ἀνοίξω μὲ τὴν καρτερίά μου
καὶ θὰ ξεσηκώσω μὲ τὴ μελαγχολία
μου
τ' ἄγραφέ σου.

Κι αὔριο θὰ σοῦ ἀπαντήσω
στέλνοντάς σου μιὰ φωτογραφία
μου.

Στὸ πέτο θὰ ἔχω σπασμένα
τριφύλλια,
στὸ στῆθος σκαμμένο
τὸ μενταγιὸν τῆς συντριβῆς.
Καὶ στ' αὐτιά μου θὰ κρεμάσω-
συλλογίσου-
τὴ σιωπὴ σου.

Κικὴ Δημουλά, Ἐρεβος, 1956

Με βάση το
εικονόγραμμα να
σχολιάσετε την
έλλειψη, τη
βιωπή και την
ατμόσφαιρα του
ποιήματος

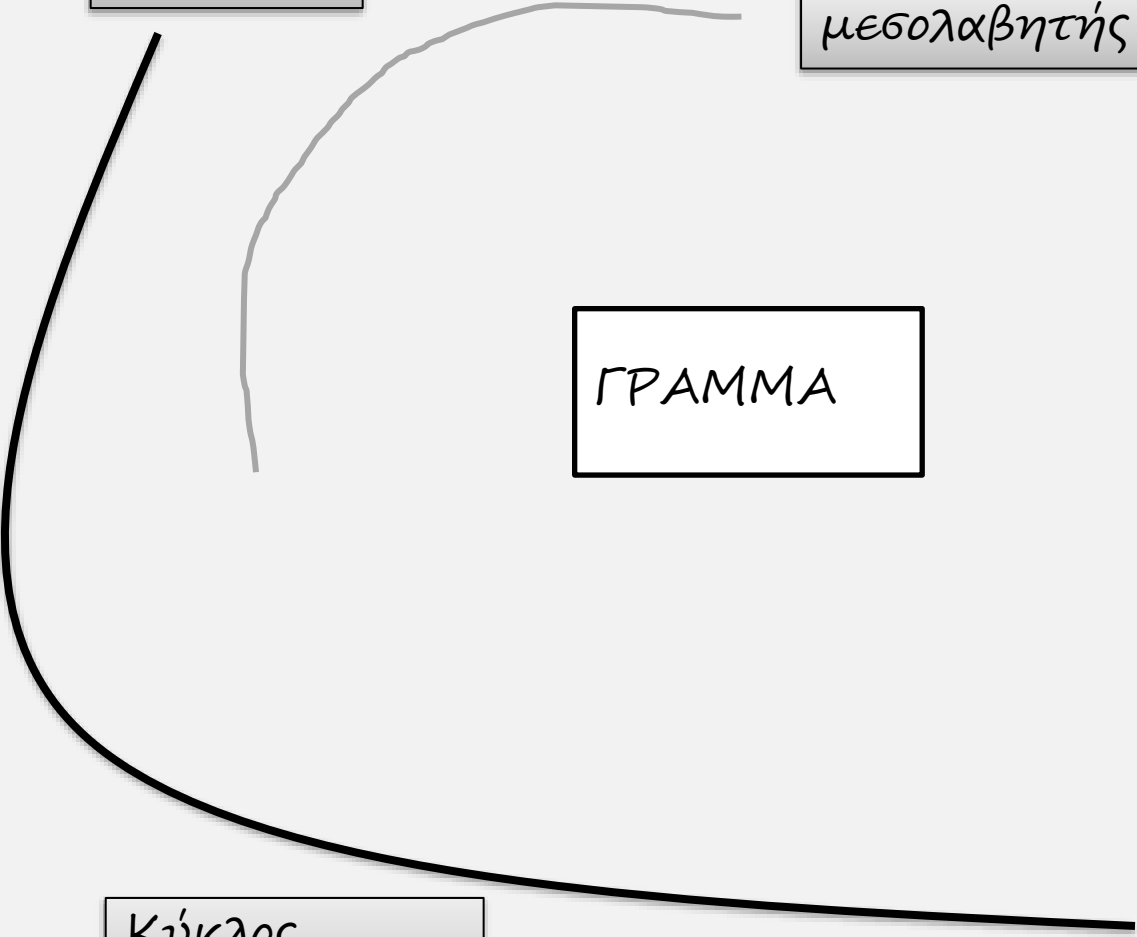
Πομπός

Μεσολαβητής

ΓΡΑΜΜΑ

Δέκτης
Πομπός
(απάντηση)

Κύκλος
επικοινωνίας

Μαζεύοντας υλικά αντικείμενα...νομίζω είναι σημαντικά.....

φάκελος

φωτογραφία

μενταχιόν

παράθυρα

Και...σπασμένα τριφύλλια

Ο ταχυδρόμος
σέρνοντας στα βήματά του την ελπίδα μου
(υπάρχει ελπίδα;- σχετίζεται η ελπίδα με τον
ταχυδρόμο; Γιατί; Είναι ένας απλός
μεσολαβητής)

μου 'φερε και σήμερα ένα φάκελο
μὲ τὴ σιωπὴ σου. (ποια είναι η αλήθεια των
πραγμάτων;- να αντικαταστήσετε τη λέξη
σιωπή)

Τὸ ὄνομά μου γραμμένο ἀπ' ἔξω μὲ λήθη
(ποιος ξεχνάει;)

Ἡ διεύθυνσή μου ἕνας ἀνύπαρκτος δρόμος.
Ὅμως ὁ ταχυδρόμος
τὸν βρῆκε ἀποσυρμένο στὴ μορφὴ μου,
(τι ἀλλάζει στη συνέχεια;)

κοιτώντας τὰ παράθυρα ποὺ ἔσκυβαν μαζί
μου,
διαβάζοντας τὰ χέρια μου
ποὺ ἔπλαθαν κιόλας μιὰ ἀπάντηση- (πὼς
συνδέονται;- πού ανήκει τὸ κτητικό 'του';)

Σχήματα
λόγου-
ερμηνείες-
εκδοχές-
πιθανολογικά

Θὰ τὸν ἀνοίξω μὲ τὴν καρτερία μου (γιατί ὄχι με
ἀνυπομονεσία;)

καὶ θὰ ξεσηκώσω μὲ τὴ μελαγχολία μου
τ' ἄγραφά σου. (ποιες εἶναι οἱ δυνατότητες τῆς
μελαγχολίας; Ὑπάρχει πρόληψη;)

Κι αὔριο θὰ σοῦ ἀπαντήσω
στέλνοντάς σου μιὰ φωτογραφία μου.
Στὸ πέτο θὰ ἔχω σπασμένα τριφύλλια,
στὸ στήθος σκαμμένο
τὸ μενταγιὸν τῆς συντριβῆς. (πού ἀναφέρεται; σε
ποια περίσταση;)

Καὶ στ' αὐτιά μου θὰ κρεμάσω-συλλογίσου-
τὴ σιωπὴ σου. (εἶναι ορατὴ ἡ σιωπὴ;)

Πού ὑπάρχει κυριολεξία;

Ἐπανάληψη: κυριολεκτικὴ καὶ με συνώνυμο

Οἱ χρόνοι τῶν ρημάτων: σημασιολογικά-ὡς
συναίσθημα

Η παλέτα των συναισθημάτων

*Αφού παρατηρήσετε επί μέρους αντικείμενα του εικαστικού έργου σε
συσχέτιση με το γράμμα ως περιεχόμενο του κειμένου να αναφερθείτε στα
συναισθήματα του ανθρώπου που βιώνει τη σιωπή λόγω απουσίας*

2°. Κ.Γ. Καρυωτάκη, «Κι αν έσβησε σαν ίσκιος...»

Κι αν έσβησε σαν ίσκιος τ' όνειρό μου,
κι αν έχασα για πάντα τη χαρά,
κι αν σέρνομαι στ' ακάθαρτα του δρόμου,
πουλάκι με σπασμένα τα φτερά·
κι αν έχει, πριν ανοίξει, το λουλούδι
στον κήπο της καρδιάς μου μαραθεί,
το λεύτερο που εσκέφτηκα τραγούδι
κι αν ξέρω πως ποτέ δε θα ειπωθεί·
κι αν έθαψα την ίδια τη ζωή μου
βαθιά μέσα στον πόνο που πονώ —
καθάρια πώς ταραίζεται η ψυχή μου
σα βλέπω το μεγάλο ουρανό,
η θάλασσα σαν έρχεται μεγάλη,
και υγραίνοντας την άμμο το πρωί,
μου λέει για κάποιο γνώριμο ακρογιάλι,
μου λέει για κάποια που 'ζησα ζωή!
Από τη συλλογή *Νηπενθή* (1921)

Συζητώντας για την εποχή του- κοινωνική πολιτική ζωή στην Αθήνα

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Οδός Πλατείας Συντάγματος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ
ΤΡΑΠΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΕΒΕΖΑΝ
ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΒΛΟΦΑΓΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ & ΚΥΡΟΥ
ΜΙΑ ΑΒΗΝΗ ΚΑΤΑΛΙΒΕΙ ΗΟΥ ΟΒΗΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Την ετοιμότητα και τον ενθουσιασμό με τον οποίον ο λαός της Ελλάδας ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Κωνσταντίνου Γ. Καρυωτάκη να οργανώσει την Τραπική Αυτοκτονία του εις την Πρεβεζάν, ο θυμωτός και ο κυρτός Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος με την καταλιβή του οβήει εις τον θάνατον, είναι ορατός στην εικόνα που ακολουθεί.

Ο Κωνσταντίνος Γ. Καρυωτάκης, ο οποίος με την ετοιμότητα και τον ενθουσιασμό με τον οποίον ο λαός της Ελλάδας ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Κωνσταντίνου Γ. Καρυωτάκη να οργανώσει την Τραπική Αυτοκτονία του εις την Πρεβεζάν, ο θυμωτός και ο κυρτός Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος με την καταλιβή του οβήει εις τον θάνατον, είναι ορατός στην εικόνα που ακολουθεί.

Ο Κωνσταντίνος Γ. Καρυωτάκης, ο οποίος με την ετοιμότητα και τον ενθουσιασμό με τον οποίον ο λαός της Ελλάδας ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Κωνσταντίνου Γ. Καρυωτάκη να οργανώσει την Τραπική Αυτοκτονία του εις την Πρεβεζάν, ο θυμωτός και ο κυρτός Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος με την καταλιβή του οβήει εις τον θάνατον, είναι ορατός στην εικόνα που ακολουθεί.

Ο Κωνσταντίνος Γ. Καρυωτάκης, ο οποίος με την ετοιμότητα και τον ενθουσιασμό με τον οποίον ο λαός της Ελλάδας ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Κωνσταντίνου Γ. Καρυωτάκη να οργανώσει την Τραπική Αυτοκτονία του εις την Πρεβεζάν, ο θυμωτός και ο κυρτός Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος με την καταλιβή του οβήει εις τον θάνατον, είναι ορατός στην εικόνα που ακολουθεί.

Ο Κωνσταντίνος Γ. Καρυωτάκης, ο οποίος με την ετοιμότητα και τον ενθουσιασμό με τον οποίον ο λαός της Ελλάδας ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Κωνσταντίνου Γ. Καρυωτάκη να οργανώσει την Τραπική Αυτοκτονία του εις την Πρεβεζάν, ο θυμωτός και ο κυρτός Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος με την καταλιβή του οβήει εις τον θάνατον, είναι ορατός στην εικόνα που ακολουθεί.

Τὰ βελημοφύτητα βράδια, μονάχος δὲ περιπατῶ
στοὺς καμυλωτοὺς δρόμους, μετρίως αὐτὰ τὰ
λουλοῖδα. Πλησιάζοντας μὲ κλειστὰ μάτια τῇ
βελουίδῃ, ἐκατεμῆ στεφάνῃ τους, δὲ μύθω σοὶ
ἀναπνεύω τοὺς αἰχμηροὺς τῶν ἐσημόνες καὶ δ'
ἀναπνεύω τ' ἄρρημά τους.

3ο. Μάνος Χατζιδάκις "Το νησί των συναισθημάτων"

"Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένα νησί στο οποίο ζούσαν όλα τα Συναισθήματα.

Εκεί ζούσαν η Ευτυχία, η Λύπη, η Γνώση, η Αγάπη και όλα τα άλλα συναισθήματα.

Μια μέρα έμαθαν ότι το νησί τους θα βούλιαζε και έτσι όλοι επισκέυασαν τις βάρκες τους και άρχισαν να φεύγουν.

Η Αγάπη ήταν η μόνη που έμεινε πίσω. Ήθελε να αντέξει μέχρι την τελευταία στιγμή.

Όταν το νησί άρχισε να βυθίζεται, η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια.

Βλέπει τον Πλούτο που περνούσε με μια λαμπερή θαλαμηγό.

Η Αγάπη τον ρωτάει: «Πλούτε, μπορείς να με πάρεις μαζί σου;»,

«Όχι, δεν μπορώ» απάντησε ο Πλούτος. «Έχω ασήμι και χρυσάφι στο σκάφος μου και δεν υπάρχει χώρος για σένα»

Η Αγάπη τότε αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από την Αλαζονεία που επίσης περνούσε από μπροστά της σε ένα πανέμορφο σκάφος.

«Σε παρακαλώ βοήθησέ με» είπε η Αγάπη.

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω Αγάπη. Είσαι μούσκεμα και θα μου χαλάσεις το όμορφο σκάφος μου» της απάντησε η Αλαζονεία.

Η Λύπη ήταν πιο πέρα και έτσι η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει από αυτή βοήθεια.

«Λύπη άφησέ με να έρθω μαζί σου».

«Ω Αγάπη, είμαι τόσο λυπημένη που θέλω να μείνω μόνη μου» είπε η Λύπη.

Η Ευτυχία πέρασε μπροστά από την Αγάπη αλλά και αυτή δεν της έδωσε σημασία.

Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που ούτε καν άκουσε την Αγάπη να ζητά βοήθεια.

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή: «Αγάπη, έλα προς τα εδώ! Θα σε πάρω εγώ μαζί μου!».

Ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος κύριος που η Αγάπη δεν γνώριζε, αλλά ήταν γεμάτη από τέτοια ευγνωμοσύνη, που ξέχασε να ρωτήσει το όνομά του.

Όταν έφτασαν στην στεριά ο κύριος έφυγε και πήγε στο δρόμο του.

Η Αγάπη γνωρίζοντας πόσα χρωστούσε στον κύριο που τη βοήθησε, ρώτησε την Γνώση:

«Γνώση, ποιος με βοήθησε»;

«Ο Χρόνος» της απάντησε η Γνώση.

«Ο Χρόνος;» ρώτησε η Αγάπη. «Γιατί με βοήθησε ο Χρόνος;»

Τότε η Γνώση χαμογέλασε και με τη βαθιά σοφία της είπε:

«Μόνο ο Χρόνος μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η Αγάπη»."

Το Νησί των Συναισθημάτων, ένα συγκινητικό κείμενο για την **αγάπη** και την αξία της στο **χρόνο**. Ένα παραδοσιακό παραμύθι της Κολομβίας, αγνώστου συγγραφέα, που έγινε γνωστό, από τον Χόρχε Μπουκάι*, και στο βιβλίο του «Ο Δρόμος των Δακρύων» εκδ. Opera, 2010, σελ 170 ως 174.*

Και τι σημαίνει η συνέχεια;

Ανεβαίνει η Αγάπη στη βάρκα κι αρχίζουν να κωπηλατούν μαζί για να απομακρυνθούν από το νησί, που πραγματικά, λίγα μόλις λεπτά μετά, εξαφανίζεται για πάντα.

Μόλις φθάνουν στο διπλανό νησί, καταλαβαίνει η Αγάπη πως αν είναι ακόμα ζωντανή, αν συνεχίζει να υπάρχει, το οφείλει σ' αυτόν τον γεράκο, που χωρίς να πει λέξη, έφυγε το ίδιο παράξενα όσο είχε εμφανιστεί.

Εκείνη τη στιγμή, η Αγάπη συναντάει τη **Σοφία** και της λέει: «Δεν γνωριζόμαστε μ' αυτόν τον γεράκο, κι όμως με έσωσε. Πως είναι δυνατόν; Οι άλλοι, όλοι, δεν κατάλαβαν πως θα έμενα πίσω τελικά... Εκείνος με βοήθησε, κι εγώ ούτε καν ξέρω ποιός είναι...»

Η Σοφία την κοιτάζει στα μάτια και της λέει:

«Αυτός είναι ο **Χρόνος**. Και ο Χρόνος, Αγάπη, είναι ο μόνος που μπορεί να σε βοηθήσει όταν ο πόνος της απώλειας σε κάνει να πιστεύεις ότι δεν θα μπορέσεις να συνεχίσεις. Μόνο ο Χρόνος μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η Αγάπη».

4°. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ

Η σιωπή

Έγινε ξαφνικά μια σιωπή, που όλα φώναζαν
μές στο σπίτι βοήθεια. Εγώ ψύχραιμος, όσο
κι' αν έτρεμαν όλα μέσα μου, όσο
κι' αν είχα το πρόσωπο κίτρινο και άσπρο,
περίμενα πάντοτε πως κάτι θα σάλευε πριν
αρχίσουν να λιώνουν κεριά και νερό
τα χαρτιά, τα βιβλία μου
πριν οι εικόνες στον τοίχο σκύψουν τα
πρόσωπα.

Δυο γαρούφαλλα έριξαν κιόλας στον τοίχο
τα κεφάλια λιπόθυμα. Βοήθησε, Κύριε!
Βρέξε να σβήσεις το σκοτάδι που καίει,
τη σιωπή που ανεβαίνει απ' τις τέσσερες
γωνιές του σπιτιού. Ένας κόμπος φωνής
θα 'ριχνε άπλετο φως.
(Ν. Βρεττάκος, (1961). "Η πάλη με τον
καθημερινό δαίμονα". Το βάθος του κόσμου,
Τα ποιήματα, Τόμος Β', Τρία φύλλα: Αθήνα).

Το θέμα	
Ο τίτλος	
Ο τίτλος ποιήματος- ο τίτλος συλλογής	Μια πάλη με την απουσία
Στοιχεία υπερρεαλισμού	
Η στίξη	
Η υπόσταση αφηρημένων λέξεων	

5°. Από το μονόγραμμα του Ο. Ελύτη

Από τόσον χειμώνα κι από τόσους βοριάδες, μ' ακούς
Να τινάξει λουλούδι, μόνο εμείς, μ' ακούς
Μεσ' στη μέση της θάλασσας
Από μόνο το θέλημα της αγάπης, μ' ακούς
Ανεβάσαμε ολόκληρο νησί, μ' ακούς
Με σπηλιές και με κάβους κι ανθισμένους γκρεμούς
Άκου, άκου
Ποιός μιλεί στα νερά και ποιός κλαίει - ακούς;
Ποιός γυρεύει τον άλλο, ποιός φωνάζει - ακούς;
Είμ' εγώ που φωνάζω κι είμ' εγώ που κλαίω, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς.

Κυρίαρχα σχήματα:
υπερβολή/οξύμωρο

Μαθητικές δημιουργίες

Κι αν ακόμη...

Σ'αγαπώ, σ'αγαπώ, μ' ακούς
Μπορείς να με πάρεις μαζί σου
Μεσ' στη μέση της θάλασσας;
Κάτω από τον απέραντο ουρανό.
Ποιος γυρεύει τον άλλο, ποιος φωνάζει-ακούς;
Άφησέ με να 'ρθω μαζί σου

Με 'μένα να συνεχίσεις τη ζωή σου
Να σμίξουμε στον βροχερό καιρό.
Και αν ο ήλιος δεν φωτίσει
και η θάλασσα χαθεί
Ο έρωτάς μας θα κρατήσει
κι εγώ θα είμαι πάντα εκεί

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Σοφία Κωνσταντάκου, Σύλια
Ντζούρα, Μελίνα Ξενικάκη,
Μαριάννα Κυλίτη

Λογοτεχνία 2020-23,
Πρότυπο Λύκειο Αναβρύτων,
τμήμα Α'3

στίχοι από:

Γράμμα - Κική Δημουλά

[Κι αν έσβησε σαν ίσκιος...] -

Κώστας Καρυωτάκης

Η σιωπή - Νικηφόρος

Βρεττάκος

Μου 'φεραν και σήμερα έναν φάκελο με τη σιωπή
σου,

κι έγινε ξαφνικά μια σιωπή που όλα γύρω μου
φώναζαν βοήθεια.

Η σιωπή που ανέβαινε από τις τέσσερις γωνίες
του σπιτιού,

που θα ξεσήκωνε τη μελαγχολία μου από τα
άγραφα σου.

Και σαν έσβησε σαν ίσκιος τ' όνειρό μου,
σέρνοντας στα βήματα του την ελπίδα μου,
βλέπω την καταιγίδα να έρχεται μεγάλη,
και αρχίζουν να λιώνουν κεριά και νερό
τα χαρτιά, τα βιβλία μου, οι αναμνήσεις μας.
Η απουσία σου πληθαίνει τη μελαγχολία μου.

Στην καρδιά πλέον θα έχω σπασμένα τριφύλλια,
γιατί δεν έχει ανθίσει το λουλούδι της ελπίδας.
Το ψάχνω στο παράθυρο που έσκυβε μαζί μου,
και στις εικόνες στον τοίχο, το μόνο που απέμεινε
από μας.

Έχασα για πάντα την χαρά.

Ανεπίδοτη επιθυμία

Κι όντως μια μέρα σου απάντησα
και κάτω από το φως αναμένω μια
απάντησή σου
που μπορεί να μην μου δώσεις και ποτέ.

Και θυμάμαι που μιλούσαμε παλιά,
που ήμασταν, πραγματικά, μαζί,
τώρα πλέον είμαι μόνος
και με έχει καταβάλει η σιωπή

Και αναπολώ όλα τα παλιά,
άλλα μία ανάμνηση με κυριαρχεί...
εγώ και συ,
κάτω από το μαραμένο δέντρο της ζωής
χορεύουμε χέρι- χέρι στο ρυθμό της
σιωπής
και μας καθοδηγεί τυφλά σε μονοπάτι,
μονοπάτι που σκίζει το «εμείς»,
μονοπάτι που πια διαβαίνω απλά εγώ και
'σου.

Δεν άντεξα άλλο την κατάσταση αυτή,
φώναξα για να σπάσω την σιωπή,
η οποία, αμίλητη, μου έλεγε να φύγω.

Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ μ' ακούς;

Έχει ένα χρόνο τώρα που τελείωσε η ζωή μου
Σου παίρνω την ανάσα και χάνω τη δική μου
Βαθιά μέσα στον πόνο σου πονώ
Εσύ με τελείωσες πρώτη
Εσύ πρώτα με έσπρωξες στο κενό
Διαβάζοντας τα χέρια μου
Σε κόκκινη άμμο θαμμένα

Που έχασα για πάντα την χαρά
Αιτία η δική σου η φωτιά
που μετέτρεψε σε στάχτη τα όνειρά μας
Και έσυρες στα βήματα σου την ελπίδα μου
Την πέταξες μακριά

Οι πράξεις σου οδηγούν το μαχαίρι
Τα δευτερόλεπτα τρέχουν στο ρολόι
Και παραβγαίνουν με τον χτύπο της καρδιάς μου
Που τώρα χτυπά και για τους δυο μας.

Σιωπή πλημμύρισε το δωμάτιο
Όλα στο σπίτι φωνάζουν βοήθεια
Ένας κόμπος φωνής θα έριχνε άπλετο φώς
Σ' αγαπώ, Σ' αγαπώ μ' ακούς

Ένας κόμπος φωνής χωρίς ήχο πια
Ανάσκελα στέκεσαι τώρα
Ζιζάνια σκαλίζουν της καρδιάς σου τον μαραμένο
κήπο
Στήθος σκαμμένο, μαχαίρι μπηγμένο
Ξανθά μαλλιά σε σκεπάζουν πια
Στην αιώνια λήθη

Ιωάννα Νικολοπούλου,
Ιφιγένεια Μουσούρη,
Ελευθερία Μιχαλοπούλου
Α3
Μάθημα
Νεοελληνικής Λογοτεχνίας

<https://cocooningcat.wordpress.com/2016/02/12/%CE%BD%CE%B1-/>

**“Γιατί όταν
ερωτεύεσαι
γυναίκα όπως
αυτή,
ασχέτως αν
μείνει μαζί
σου, ή αν σε
αγαπήσει κι
εκείνη, από
μια τέτοια
γυναίκα, ποτέ
δεν
επιστρέφεις”**

Σ 'αγαπώ, σ 'αγαπώ μ' ακούς;

“An expression of righteous anger, portrayed in layers of women expressing their rage.”

Ματαιίωση

Σέρνοντας στα βήματά μου τη σιωπή σου,
Διαβάζοντας στα χέρια μου τη μελαγχολία μου,
Βαθιά μέσα στον πόνο μου πονώ,
Περιμένοντας καιρό ένα γράμμα σου για να μου δώσει
ζωή
Μάθε: είμαι γω που φωνάζω κι είμαι γω που κλαίω,
Φορώντας το μενταγιόν της συντριβής,
Αφού έχασα για πάντα τη χαρά μου
Γιατί δεν τήρησες αυτά που μούχες πει
Είμαι γω που φωνάζω κι είμαι γω που κλαίω,
Στους ανθισμένους γκρεμούς και στους χιονισμένους
κήπους,
Όσο πάει βυθίζομαι σε μια άβυσσο που καίει,
Γιατί μόνο μου μ' άφησες κι η ψυχή καταρρέει.
Μα ελπίδες για ένα γράμμα σου πια δεν υπάρχουν
Και πρέπει να σ' αφήσω στο παρελθόν
Μα οι αναμνήσεις στο μυαλό μου ανεξίτηλες μένουν
Είναι ψέμα πως ο χρόνος είναι της λήθης φρουρός

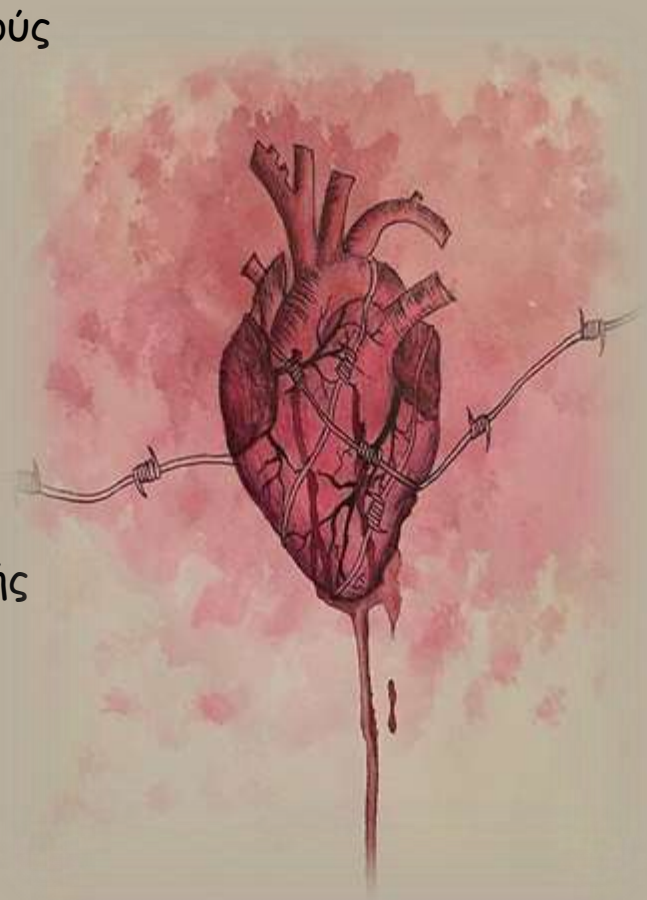

Μακρίδης Ερμής,
Μουχτούρης Γιάννης ,
Νικόγλου Χριστόφορος,
Μητροφανάκης Σπύρος

Κι ας μη μ' ακούς

Είμ' εγώ που φωνάζω κι είμαι εγώ που κλαίω, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς
Κι αν έθαψα την ίδια τη ζωή μου
βαθιά μέσα στον πόνο που πονώ
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς
Κι αν έχει, πριν ανοίξει, το λουλούδι
στον κήπο της καρδιάς μου μαραθεί
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς
Κι αν στο πέτο μου έχω σπασμένα τριφύλλια,
στο στήθος μου σκαμμένο το μενταγιόν της συντριβής
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς
Κι αν σέρνεις στα βήματά σου την ελπίδα μου
Εγώ θα σ' αγαπώ.
Κι ας μη μ' ακούς.

Μαρίλια Λιβεράκου - Αναστασία Μονογιού

Σκοτεινός Έρωτας

Έγινε ξαφνικά μια σιωπή, που όλα φώναζαν
Είναι σκοτάδι
Για αυτό, έχω μιλήσει στο φεγγάρι
Να σε προσέχει όλο το βράδυ
Κι αν είχα το πρόσωπο κίτρινο και άσπρο
Έψαχνα να δω στα μάτια σου το άστρο
Κι αν έρθει πριν ανοίξει το λουλούδι
Το λεύτερο που σκέφτηκα τραγούδι
Να σου κρατάει το βράδυ συντροφιά
Νιώθω το βλέμμα σου να καίει σαν φωτιά
Περιμένω να σβήσεις το σκοτάδι που καίει
Γιατί ξέρεις η φωτιά μου για σένα αναπνέει

Κι αν έθαψα την ίδια την ζωή
Βαθιά μέσα στον πόνο που π
Μονάχα εσένα έχω πάντα στ
Για αυτό φωνάζω με πάθος σ
Ακόμα κι αν η γή σταματήσει
Όταν ο ουρανός μαυρίσει
Ακόμη κι αν ο ήλιος σβήσει
Εγώ μόνο για σένα στο σκοτά
Ακόμα κι αν εσύ με μισήσεις
Αν με σιχαθείς και μ' αφήσεις
Θα περιμένω εδώ να γυρίσει
Γιατί είσαι το φως μου στο σκ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ-ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ

Τα ποιήματα
συγκλίνουν σε
κοινό άξονα: ο
άνθρωπος- η
μοναξιά του- η
επαφή

Τα σχήματα
λόγου
αναδεικνύουν
τα
συναισθήματα

Δημιουργούνται
εικόνες που
τροφοδοτούν
ένα νέο θέμα

Ζωγραφική: Μελίνα Ξενικάκη, Μαριάννα Κυλίτη